

Благоје Вујисић

ОДЛАЗАК СТАДА ОВАЦА ИЗ БИХОРА

Огромна птица јури стадо оваца изнад Бихора. Можда га и не јури, него се стаду то чини, а птичурини то причињава велико задовољство, па у хучном лету размишља да ли је боље да га и даље јури и ужива у томе или да из њега шчепа најмлађе јагње. Планина одјекује од топота вишестотног стада и хучи од лета крволочне птичурине. Све живо на планини је заћутало и скаменило се, скривајући се на тај начин и слутећи нешто страшно. Овну предводнику већ чиле рогови, и снијег на носу и устима врелим, а овцама ноге постају све теже и краће.

Чобанин све спорије трчи за овцама и више не види стадо; чује само његов топот, мада га неко други већ не би чуо, јер је већ ишчилио на чобаниновом простору. И птичурина му је безначајана, јер је више не види, иако она упорно прати стадо, уживајући у страху оваца. Већ поче размишљати да сам себе утуче песницама у главу, сазнавши да је давно био змија. И би му жао што се ова страхота није десила у далекој прошлости да би примамии птичурину и прогутао је. А за случај да му то не успије, био би у великој љутњи змија канибал, чиме би успјешно успио да дође до птичурине и докрајчи је својим отровним воденим куршумом.

Протутњело је стадо преко Турјака, Влахова, Плочника, Лађевца и Циглена, и када су овце видјеле да је птичурина ради краћег одмора слетјела на највећи врх, Крстачу, спустише се у оближњу удолину. Али, дио неба одједном се замрачи, и овце и чобанин видјеше поново раширена крила огромног птичјег чудовишта. Истог трена када се птичурина одапе од врха планине, и овце као да се одапеше из праћки, у истом трену продужише бјеганију сложним тутњем, тако сложним да је у чобаниновом уху одзвањала рафална паљба тутња.

У једно доба чобанин од умора паде, осмотри око себе, па по звјезданом небу схвати да су сви прошли пола планете и да су птичурина и стадо већ далеко од њега одмакли, а њему

смрти нема па нема. А толико ју је пожелио, претпостављајући да више никада неће угледати своје стадо. А Бихор без његовог вишестотног стада више не би личио на оно што је био, био би мукли и промукли предио. Можда смрти уопште и нема – помисли он – него је људи по навици слуте и призивају, мислећи да тако мора бити. И зато полако нестају, чобани нешто брже од осталих и, нажалост, ријетко се обнављају. А и они што се обнове, више личе на нека нова чудновата створења него на некадашње чобане.

Иако далеко од чобанина одмакло, стадо ипак никада не стиже до двоје младих и веома нагих, које двије птице на грани опонашаху (изузев свлачења и облачења), што последице онога закључише да их и смрт никада раставити неће, јер је никада ни наслутити неће. Кажу, ни једна залутала потрагљива овца за којом и данданас трага птичурина, јер је због ње напустила потјеру стада, осјећајући неким својим јединственим чулом да је она најукуснија. А овци, увијек будној, из сна никако да се слегну сити вучји лелеци и залутали звук фруле, што је и данданас спашава од опаке птичурине, а посебно сан сваке ноћи да се врати Бихору и са Крстаче једног јутра својим далекометним блејањем разбуди све Бихорце, па и неког давно залуталог и већ подивљалог овна који ће се уз њу припитомити и око којих ће се сваке године чути све више јагњећег и овчијег блејања. А то блејање ће јављати о овчијем повратку на некадашње овчије просторе, доказавши на тај начин да сваки одлазак има свој повратак.